

Gittai István (1946. december 31., Tóti, Bihar m.) költő, író, újságíró. Középiskoláit Margittán, az építészeti technikumot Nagyváradon végezte. Tervező Zilahon, 1971-től Nagyváradon.

A hetvenes, nyolcvanas években az Ady Endre Irodalmi Kör egyik szervezője volt. 1990–91-ben a *Kelet–Nyugat* hetilap szerkesztője, majd a *Bihari Napló* munkatársa. 1993–1995 között Magyarországon él. Később ismét a *Bihari Napló* munkatársa, 2002-ben alapító szerkesztője a *Várad* folyóiratnak. Budapesten él.

Kötetei: *Megmentett visszhang* (1975), *Szeszélyes galopp* (Temesvár, 1978), *Folyosók és tünetek* (1979), *Mozgóképek egy idegháborúból* (1982), *Mennyi, mennyi levegőre* (Kriterion, 1990), *Kötéltolás* (próza, Pesti Szalon – Kriterion, 1994), *Mozdulatok a rubatárból* (válogatott és új versek, Széphalom Könyvműhely, 1992), *Ó, gesztenyék* (próza, BN Kiadó, Nagyvárad, 1996), *Határaitam keresem* (beszélgetések váradi képzőművészekkel, BN Kiadó, 1999), *Bobémvirág* (próza, Europrint, Nagyvárad, 2004), *Ősziiget* (szertelen versnapló, Várad folyóirat, 2009), *Sóhajobeliszk* (új versek, Hét Krajcár, Budapest, 2010) *Utu rea* (válogatott versek I–II., Várad folyóirat, 2012), *Csordultig lebegéssel* (groteszk kisprózák, Várad, 2013).

Léteesszencia

Akik voltak,
már nincsenek.
Akik lesznek,
még nincsenek.
Akik vannak,
imitt-amott,
bélpoklosok,
holdkórosok.
Sivatagban,
tönknek szélén,
jég hátán is
átvésszelnek.
Ki hűrt penget,
ki élre tör,
ki csak baktat,
matat, kurkász,
tollászkodik,
élvezkedik,
puját csinál.
Él, aki él.

LÉTESSZENCIA

GITTAI ISTVÁN

Léteesszencia

Gittai István

Várad - IRE

Közel öt éve jelentek meg a *Várad* gondozásában **Gittai István** válogatott versei, két kötetben, *Utu rea* címmel. Hetvenedik születésnapján az utóbbi fél évtized költői terméséből válogatva köszöntjük folyóiratunk egyik alapító szerkesztőjét, aki közel négy évtizeden át meghatározó jelentőségű alkotója, alakítója volt Nagyvárad irodalmi életének.

Verseinek öt ciklusra tagolt legújabb gyűjteményében a szerzőt egyaránt foglalkoztatja az elmúlás, a szülőhely emlékei, az unokák öröme, a teremtet értékek s értékeremtők, no meg az élet olyan apró örömei, mint a szerelem vagy a pölöskei málnaszörp. Mindezt teszi a védjegyévé vált gittais derűvel, játékos bölcsességgel, a groteszk vonzásában, a vén cseresznyefa ágán fejjel lefelé csüngve, kavicsal a nyelve alatt.